

Arrest

nr. 322 754 van 3 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2024 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. CETINKAYA loco advocaat P. JANSSENS en van T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2019 treedt verzoekende partij in het huwelijk met K.E.F. in Tunesië. Op 13 september 2020 komt verzoekende partij het Rijk binnen in het kader van de gezinshereniging. Zij krijgt een A-kaart.

Op 17 juni 2022 laat K.E.F. aan de Cel Schijnrelaties weten dat zijn huwelijk met verzoekster een schijnhuwelijk betreft. Op 4 juli 2022 laat hij dit eveneens weten aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 3 december 2022 wordt er een negatieve woonstcontrole uitgevoerd.

Op 17 mei 2024 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: Haffouz

Identificatienummer in het Rijksregister(...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden: de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 06.04.2019 met de heer E. F. K. (...), RR(...). Samen kregen ze 1 kind E. F. Y. (...) (RR (...)). Betrokkene reisde naar België met een D-visum B11 op 13.09.2020, dit in functie van haar echtgenoot, de heer E. F. K. (...) (hierna de referentiepersoon). Betrokkene werd op 19.11.2020 in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 31.10.2021. Deze verblijfskaart werd telkens jaarlijks verlengd tot en met 31.10.2022.

Op 04.07.2022 kreeg de dienst Vreemdelingenzaken de eerste mail van de referentiepersoon met de melding dat zijn huwelijk een schijnhuwelijk bleek te zijn. De referentiepersoon heeft op 17.06.2022 voor de eerste keer de melding gedaan bij cel Schijnrelaties bij de stad Antwerpen. Deze mail bevatte de melding dat betrokkene en de referentiepersoon een schijn- of gedwongen relatie hadden. Volgens de referentiepersoon zijn ze reeds gescheiden in Tunesië én verblijft betrokkene op dat moment (dd. 17.06.2022) in Tunesië.

Op 09.11.2022 vroeg onze dienst aan de stad Antwerpen om een samenwoonstcontrole uit te voeren en het resultaat daarvan zo snel mogelijk aan ons over te maken. Op 02.03.2023 ontving onze dienst een negatieve woonstcontrole, uitgevoerd dd. 03.12.2022. Na telefonisch contact met de referentiepersoon heeft deze verklaart dat hun relatie beëindigd werd én dat hij al enkele maanden ergens anders woont. Volgens de gegevens van het rijksregister was er officieel geen samenwoonst meer tussen betrokkene en de referentiepersoon vanaf 09.02.2023. Meer zelfs, in het Rijksregister staat dat op 21.03.2024 betrokkene en referentiepersoon uit het echt zijn gescheiden (Uitspraak door Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, afdeling Antwerpen op 29.01.2024 overgeschreven op 09.04.2024).

Gezien het feit dat betrokkene reeds sinds 09.02.2023 en tot op heden op een ander adres verblijft volgens het rijksregister én dus betrokkene niet meer officieel samenwoont met de referentiepersoon besluiten we dat betrokkene geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.

Uit bovenstaande bewijzen blijkt duidelijk dat betrokkene al geruime tijd geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. De machtiging tot verblijf kan dus overeenkomstig art 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Op 04.07.2022 ontvingen wij een mail van de stad Antwerpen waarin de referentiepersoon de melding maakt dat zijn huwelijk een schijnhuwelijk bleek te zijn. De referentiepersoon heeft op 17.06.2022 voor de eerste keer de melding gedaan bij cel Schijnrelaties bij de stad Antwerpen. Volgens de referentiepersoon zijn ze reeds gescheiden in Tunesië én verblijft betrokkene op dat moment (dd. 17.06.2022) in Tunesië.

Op 25.10.2022 kregen wij een tweede mail van de Stad Antwerpen – cel Schijnrelaties dat de referentiepersoon de melding maakte dat betrokkene enkel met hem huwde voor verblijfsrecht te verkrijgen. De referentiepersoon schreef hierbij een verklaring waarom hij en betrokkene niet meer samenwoonde: "De problemen zijn begonnen na dat het visum van mijn schoonmoeder was geweigerd. Mijn vrouw is dan mij gaan verwijten dat het door mij is het geweigerd, terwijl ik mijn best heb gedaan door haar garantverklaring te sturen en alle nodige documenten te bezorgen. Kort daarna ben ik samen met haar naar Tunisia gegaan om de te kalmeren, maar in Tunisia heeft ze tegen mij gezegd dat ze niet van mij houdt maar dat ze met mij is getrouwd vanwege een verblijfsvergunning in België. En zij is dan spoorloos verdwenen in Tunisia en ik ben alleen teruggekeerd naar België.

Eenmaal in België heb ik de Ideaal wonen (De woningmaatschappij) gemeente in de hoogte gebracht dat ze met mij is getrouwd om een verblijfsvergunning te bekomen in België.

In de afgelopen zomer op 2 juli ben ik teruggekeerd naar Tunisia, daar ben ik de man van haar zus tegen gekomen en heb hem verteld over de stappen die ik al genomen had in België. Blijkbaar heeft hij dat aan haar verteld, want toen ik terug keerde naar België kon ik mijn woning niet in omdat de slot veranderd was. Ik ben naar de politie gestapt en daar bleek dat er aangifte tegen mij was van haar, dat ik haar zou geslagen en bedreigd hebben.

De politie heeft mijn verklaring genomen en mij laten beschikken. Ik heb aan de politie ook verklaart dat ik niet meer samen met haar verder wil. De magistraat heeft ter preventie mij het verbod opgelegd om de woning te betreden en rade mij om een procedure op te starten bij de vrederechter. En ik werd niet vervolgd omdat er geen bewijs of medisch attest was. Mijn advocaat is met de procedure bezig. In afwachting daar van verblijf ik hier en daar samen met mijn zoontje van zeven jaar.

Ik kan hierbij verklaren dat ik nooit agressief was tegen haar of wie dan ook."

In deze mail dd. 25.10.2022 werd er ook een weergave bijgevoegd van alle acties die ondernomen zijn als opvolging van het buitenlands huwelijk door de Cel Schijn en Afgedwongen Huwelijken. Hierin wordt het relaas gegeven van de eerste melding van de referentiepersoon op 27.06.2022 tot en met 25.10.2022 waarin wij een relatieschets hebben mogen ontvangen. Opvallend is wel dat enkel de referentiepersoon tot en met 25.10.2022 gehoord is én nog niet betrokkene. Wij houden er dus ook rekening mee dat dit een éénzijdige verklaring is én betrokkene de kans nog niet heeft gekregen om haar kant van het verhaal te vertellen.

Op 22.09.2022 kregen wij echter de verlengingsaanvraag toegestuurd om het verblijfsrecht van betrokkene eventueel te verlengen. Betrokkene legde volgende bijlagen voor:

- Tunesisch paspoort van betrokkene, geldig tot 16.06.2024;*
- Attest van Christelijke Mutualiteit dd. 16.09.2022 betreffende de uitkering die de referentiepersoon kreeg wegens arbeidsongeschiktheid voor de periode van 01.01.2022 tot en met 31.08.2022;*
- Attest van het OCMW dat verklaart dat zowel betrokkene als de referentiepersoon financieel niet ten laste te zijn van het OCMW van Antwerpen dd. 12 & 15.09.2022;*
- Attest van een ziektekostenverzekering dd. 16.09.2022 van alle gezinsleden;*
- Attest 'Bevestiging van het volgen van een verplicht inburgeringstraject bij Inburgering Atlas Antwerpen' dd. 24.06.2022;*
- Huurcontract, opgemaakt dd. 22.03.2021 met bijhorend registratiebewijs dd. 05.11.2021*

Op 01.09.2022 werd ons al het blanco strafregister dd. 01.09.2022 van betrokkene doorgestuurd. Het is wel opmerkelijk dat betrokkene in haar verlengingsaanvraag niets vermeld over het feit dat ze eventueel slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld. Ze verzwijgt ook het feit dat zij niet meer samenwoont met de referentiepersoon én heeft ook alle documenten van de referentiepersoon voorgelegd.

Naar aanleiding van de verlengingsaanvraag van betrokkene én de meldingen die de referentiepersoon maakte bij de cel schijnrelaties bij de stad Antwerpen heeft onze dienst op 09.11.2022 aan de stad Antwerpen gevraagd om een samenwoonstcontrole uit te voeren en het resultaat daarvan zo snel mogelijk aan ons over te maken. Op 02.03.2023 ontving onze dienst een negatieve woonstcontrole, uitgevoerd dd. 03.12.2022. De wijkagent is drie keer ter plaatse geweest om een woonstcontrole uit te voeren op het aangegeven adres, namelijk op 30.11, 01.12 en 03.12.2022. Iedere keer werd er niemand op het adres aangetroffen. Naar aanleiding van de niet succesvolle woonstcontroles, telefoneerde de wijkagent naar de referentiepersoon die verklaart dat hun relatie beëindigd werd én dat hij al enkele maanden ergens anders woont. De referentiepersoon verklaart ook dat ze al in een rechtszaak verwickeld zijn.

Op 16.03.2023 wordt er een nieuwe, uitgebreide relatieschets geleverd door de referentiepersoon over zijn gebeurtenissen binnen het huwelijk. De referentiepersoon verklaart in deze schets:

"In december 2018 via facebook heb ik A. (...) leren kennen, zij was toen in Tunisia en ik was in België. Januari 2019 ben ik naar Tunesie en daar heb ik haar een keer gezien in de woning van haar Moeder. Ik ben drie weken in Tunesie gebleven maar ik heb haar niet meer gezien. Het contact met haar is dan telefonisch gebleven ook na dat ik terug keerde naar België. Ze begon te klagen over het leven in Tunesie en de familie problemen. En ze wilde zo snel mogelijk met mij trouwen. (...)

Dus in 6 april waren we officieel getrouwd, Gelijk daarna wilde ze de documenten verzamelen om de gezinshereniging aan te vragen via de ambassade van België in Tunesie, Ook al wilde ik wachten om elkaar beter te leren kennen maar zij drong om naar België te komen. We hebben gewacht op het antwoord van de ambassade, maar het pandemie van de Covid_19 en er was nog geen beslissing, en de Grenzen waren toe in Europa. Toen begon ze al histerisch te doen en gaf me de schuld dat het te lang duurde, en dat ik wel geld had en geen lening nodig had. Het was allemaal verzongen door mij volgens haar.

In augustus 2020 is de goedkeuring van de visum gekomen. In september 2020 ben ik haar gaan halen naar België.

In België heb ik haar het contract van de lening getoond, wat ervoor heeft gezorgd dat ze mij wel geloofde over de lening en ze heeft haar excuses aan geboden en ik heb ze aanvaard. Eenmaal in België wilde ze zo snel mogelijk zwanger raken maar het gemeenschap mocht alleen tijdens de dagen dat de kans hoog was om zwanger te worden. (...) In 28 september 2021 was de geboorte van mijn zoon Y. (...), maar DE visum van haar moeder werd niet goed gekeurd door Het DVZ. Vanaf dan zijn de problemen met haar begonnen, Ze gaf mij de schuld van de weigering van het visum. Ik heb geantwoord dat ik mijn best heb gedaan om de visum aanvraag te laten slagen en dat het niet aan mij is om te beslissen of ze het krijgt of niet.

In Tunesie hebben een geboortefeestje gegeven voor de zoon Y. (...). In deze periode is een conflict ontstaan tussen Haar en mijn moeder, Zij wilde toen naar de woning van haar ouders gaan om daar te verblijven. Ik vroeg haar waarom? Haar antwoord was: Ik ga toch niet bij je blijven, ik ben met je getrouwd alleen vanwege de belgische papieren. Ik heb dit niet serieus genomen omdat ze boos was.

Ik heb toen geweigerd maar naar 1 maand is ze toch mogen gaan en ik heb ze zelf naar haar ouders gebracht. De bedoeling was om daar voor 3 dagen te blijven en terug te keren. Ik belde haar naar 3 dagen maar haar telefoon was uit. Op 11 mei 2022 werd gebeld door een agent in het politiebureau met de vraag om langs te komen.

Ik ben op 14 mei naar het politiebureau gegaan, ik ben verhoord geweest vanwege slagen en verwondingen en ze had ook een valse dokterscertificaat bleek later. En dat ik haar papieren bij me had (wat niet waar was) Zij was ook aanwezig in het politiebureau, Ik mocht direct beschikken na verhoor. Het dossier werd geseponeerd. Toen we buiten waren heb ik haar gevraagd om mee te gaan naar ons huis, Haar antwoord was: Ik ga nooit meer terug bij, het uit tussen ons Ik ben met je getrouwd alleen maar voor de Belgische papieren.

Op 1 mei ben ik terug gekeerd naar België, na 2 dagen heb contact genomen met de man van haar zus in Tunesie. Om te vragen naar haar en naar mijn zoon, hij antwoorde dat hij geen contact met hun heeft, en dat hij voor mij ging vragen waar ze zijn. (...)

2 juli 2022 Ben naar Tunisie samen met mijn zoon Z. (...) gegaan, Daarna ben ik ook naar haar ouders gegaan om te vragen naar haar en naar mijn zoon Y. (...). Ze zeiden tegen mij dat ze niet wisten waar ze was, Ik heb toen Babymelk en luiers en medicatie voor Y. (...) achter gelaten.

Eind Augustus ben ik terug gekeerd naar België samen met mijn zoon Z. (...). Toen ik de deur van de woning wilde openen was dat niet mogelijk. Ik hoorde mijn zoon huilen en belde aan maar er werd niet geopend, ik belde toen de politie, ze kwamen ter plaatse en ze heeft voor ze geopend. Ze heeft ook papieren overhandigd en ik moest mee naar bureau. Ik werd verhoord en moest wachten maar mocht op de procureur, De procureur heeft beslist dat ik kon beschikken maar ik mocht mijn woning niet in. Dit allemaal door haar verzongen om haar papieren niet te verliezen omdat ze via gezinshereniging hier verblijft."

Wij houden er rekening mee dat dit enkel het relaas weergeeft vanuit het standpunt van de referentiepersoon. Aangezien dit een éézijdige verklaring is, nemen we dit dus niet automatisch aan als de waarheid. Het geeft ons hooguit een mogelijke indicatie van wat er gebeurd kan zijn. Dit wil niet zeggen dat wij er automatisch vanuit gaan dat dit ook effectief zo gebeurd is. Op dit moment heeft betrokkene echter nog steeds niet haar kant van het verhaal aan onze dienst overgemaakt en kunnen wij dus enkel het standpunt van de referentiepersoon in acht houden.

Op basis de gegevens uit het administratief dossier en het Rijksregister maakte onze dienst op 03.04.2023 een hoorrecht op. In deze instructie informeerden wij betrokkene dat wij, op basis van de ontbrekende samenwoning, overwegen om de verblijfsmachtiging in te trekken. Aangezien betrokkene tot op dat moment nog geen beroep had gedaan op art.11 §2, vierde lid als eventueel slachtoffer van intra familiaal geweld, konden wij dit nog niet aanhalen in ons hoorrecht dd. 03.04.2023. Onze instructie luidde als volgt:

"Uit de gegevens van het dossier blijkt dat er sedert 09.02.2023 geen samenwoning is met de referentiepersoon in functie van wie u naar België bent gekomen. De wetgeving (artikel 10 §1) stipuleert: "Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven4°, eerste streepje: de buitenlandse echtgenoot die met hem komt samenleven".

Aangezien u niet meer samenleeft met de referentiepersoon overwegen wij om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf.

In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht."

Deze instructie werd op 25.04.2023 aan betrokkene aangetekend verzonden. Daarnaast werd een tweede instructie dd. 03.04.2023 opgesteld om de reden van geen samenwoning meer te achterhalen door betrokkene op het bureau uit te nodigen. Deze brief werd ook aangetekend verzonden naar betrokkene,

terwijl dit niet de bedoeling was. Hierdoor werd betrokkene nooit op kantoor uitgenodigd om haar kant van het verhaal te vertellen aan de ambtenaren van het stadsbestuur Antwerpen. Er werd alsnog een kans gegeven aan betrokkene via onze instructie dd. 06.09.2023 om de ontbrekende samenwoning te verklaren.

In reactie op onze instructies dd. 03.04.2023 legde betrokkene documenten voor om de ontbrekende samenwoning te verantwoorden. De volgende documenten ontving onze dienst van de stad Antwerpen dd. 04.09.2023 in verscheidene mails:

- Deel 1:
 - o Onze instructie dd. 03.04.2023, aangetekend verzonden dd. 25.04.2023;
 - o Onze vraag aan de stad Antwerpen om de reden van geen samenwoning meer te achterhalen dd. 03.04.2023, aangetekend verzonden dd. 25.04.2023;
 - o Begeleidende brief van de advocaat dd. 05.05.2023; o Instructie van de stad Antwerpen met betrekking tot overmaken van documenten dd. 25.04.2023;
 - o Vertaalde Franse versie van de klacht die betrokkene indiende tegen de referentiepersoon betreffende slagen en verwondingen dd. 11.05.2022;
 - o Vertaalde Franse versie van een attest waar de referentiepersoon wordt opgeroepen om te verschijnen naar het neerleggen van een klacht tegen hem door betrokkene dd. 13.05.2022, vertaald dd. 05.07.2022;
 - o Vertaalde Franse versie van een medisch attest van betrokkene tegen haar echtgenoot, een zekere M. A. (...) dd. 09.05.2022, vertaald dd. 05.07.2022;
 - o PV met notitienummer AN.43.LB.079113/2022 dd. 15.07.2022 in verband met opzettelijke slagen en/of verwondingen;
 - o PV met notitienummer AN.43.LB.079115/2022 dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal.
- Deel 2:
 - o Wat reeds werd doorgestuurd in deel 1:
 - ☐ Begeleidende brief van de advocaat dd. 05.05.2023;
 - ☐ Onze instructie dd. 03.04.2023, aangetekend verzonden dd. 25.04.2023;
 - ☐ Instructie van de stad Antwerpen met betrekking tot overmaken van documenten dd. 25.04.2023;
 - ☐ Vertaalde Franse versie van de klacht die betrokkene indiende tegen de referentiepersoon betreffende slagen en verwondingen dd. 11.05.2022;
 - ☐ Vertaalde Franse versie van een attest waar de referentiepersoon wordt opgeroepen om te verschijnen naar het neerleggen van een klacht tegen hem door betrokkene dd. 13.05.2022, vertaald dd. 05.07.2022;
 - ☐ Vertaalde Franse versie van een medisch attest van betrokkene tegen haar echtgenoot, een zekere M. A. (...) dd. 09.05.2022, vertaald dd. 05.07.2022;
 - ☐ PV met notitienummer AN.43.LB.079113/2022 dd. 15.07.2022 in verband met opzettelijke slagen en/of verwondingen;
 - ☐ PV met notitienummer AN.43.LB.079115/2022 dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal.
 - o Het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie Familie- en Jeugdrechtbank dd. 12.01.2023 (pg's 1 tot 6);
- Deel 3:
 - o PV met notitienummer AN.43.LB.079115/2022 dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal.
 - o Dagvaarding in echtscheiding en voorlopige maatregelen op 22.12.2022;
 - o Het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie Familie- en Jeugdrechtbank dd. 12.01.2023 (pg's 1 tot 6) (reeds doorgestuurd in deel 2);
- Deel 4:
 - o Opnieuw dezelfde documenten als verstuurd in de mail met deel 3:
 - ☐ PV met notitienummer AN.43.LB.079115/2022 dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal.
 - ☐ Dagvaarding in echtscheiding en voorlopige maatregelen op 22.12.2022;
 - ☐ Het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie Familie- en Jeugdrechtbank dd. 12.01.2023 (pg's 1 tot 6) (wat ook reeds werd doorgestuurd in deel 2);
- Deel 5:
 - o Het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie Familie- en Jeugdrechtbank dd. 12.01.2023 (pg's 6 tot 10);
 - o Arbeidsovereenkomst dienstencheques voor onbepaalde duur tussen Easy Life BV en betrokkene met als startdatum 14.11.2022;
 - o Loonfiches van betrokkene voor de periode van januari tot maart 2023; o Inschrijvingsformulier Nederlands van betrokkene dd. 18.10.2022;

Op 15.07.2022 meldt betrokkene zich aan bij de politie voor een verklaring af te leggen omtrent opzettelijke slagen en/of verwondingen, aan de echtgenoot of de persoon met wie verdachte samenleeft of samengeleefd heeft, en ermee een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. Deze verklaring kreeg vorm in het proces-verbaal AN.43.LB.079113/2022 dd. 15.07.2022. In dit PV verklaart betrokkene dat er intra familiaal geweld was sinds het begin van het huwelijk op regelmatige basis én dat de referentiepersoon de laatste keer geweld tegen haar gebruikte op 09.05.2022. Op 09.05.2022 was het toenmalig koppel in Tunesië en zou betrokkene lichamelijk geweld moeten doorstaan hebben. De referentiepersoon zou aan haar haar

getrokken hebben, op haar gezicht geslagen hebben, alsook op haar lichaam. Dit werd gedaan met een vlakke hand of vuistslagen. Zij verklaart dat ze al meermaals een blauw oog heeft gekregen.

Betrokkene verklaart ook dat ze nooit in België durfde de stap te zetten om een dokter te raadplegen. Ze heeft wel deze stap durven zetten in Tunesië op 09.05.2022. In België durfde ze nooit het huis te verlaten. De referentiepersoon zou gedreigd hebben met hun benen eraf te kappen als ze naar buiten zou gaan. Betrokkene zou op 09.05.2022 in elkaar geslagen zijn met als resultaat dat haar arm verstuikt was en de referentiepersoon aan haar heeft getrokken. Ze heeft hiervan een medisch attest en ze heeft ook een klacht ingediend in Tunesië. Sinds 07.06.2022 is betrokkene terug in België en verklaart ze het volgende:

“Hij had de documenten van mij en ons zoontje maar hij had gezegd dat ik daarmee niet ging kunnen terugvliegen. Hij wou dat wij in Tunesië bleven maar niet in zijn huis. Ik heb een toeristenvisa aangevraagd en heb zo toch kunnen vluchten. Ik ben uit schrik terug gevlogen. (...)

Ik ben op de luchthaven aangekomen en beginnen huilen. Een vrouw heeft me onderdak gegeven maar ik kon daar niet blijven. Zo ben ik dan op het CAW terecht gekomen. Via het CAW hebben we het slot van mijn appartement kunnen veranderen en kan ik er toch verblijven. Ik heb ook geen toegang meer tot de bankrekening.

Hij heeft alles geblokkeerd. Ik had nog maar 5 euro. (...)

Er zijn voortdurend ook bedreigingen, dat hij me gaat vermoorden. Hij scheldt me voortdurend uit dat ik dom ben en dat niemand mij gaat geloven. (...)

Ik kan niet terug naar Tunesië, ik heb geen mogelijkheid om terug te gaan, ik wil hier blijven. Ik heb heel veel schrik dat hij in augustus terugkomt. Ik wil een contactverbod. Ik ga een advocaat inschakelen om dit te regelen. Ik heb heel veel schrik van hem.”

Onze dienst stelt zich ook vragen bij het feit dat betrokkene alsnog een procedure gezinshereniging heeft opgestart terwijl zij toen al slachtoffer zou geweest zijn van intrafamiliaal geweld. Betrokkene huwde op 06.04.2019 met de heer E. F. K. (...), diende op 02.08.2019 haar aanvraag in en deze werd op 20.04.2020 goedgekeurd. Op 13.09.2020 reisde betrokkene naar België en wist ze dat één van de voorwaarden was om hier haar verblijf te behouden samenwonen is met de referentiepersoon voor een periode van minstens 5 jaar. Onze dienst stelt zich dus vragen waarom betrokkene, als zijnde reeds anderhalf jaar slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld, om dan nog naar België te reizen waar samenwonen verplicht is met de referentiepersoon. Deze vraagtekens worden ook versterkt door het feit dat betrokkene in het PV aanhaalt dat ze niemand heeft in België, geen enkel netwerk.

Het parket werd telefonisch gecontacteerd op 06.09.2023 met de vraag of er reeds gevolg werd gegeven aan het proces-verbaal AN.43.LB.079113/2022 dd. 15.07.2022. Het parket bevestigde dat de klacht zonder gevolg werd gezet met als reden onvoldoende bewijzen. Dit antwoord hebben wij ook schriftelijk mogen ontvangen dd. 07.05.2024.

Onze dienst had niet voldoende elementen om betrokkene een verblijfsrecht toe te kennen op basis van artikel 11 §2, vierde lid. Daarom werd aan betrokkene de kans met de instructie dd. 06.09.2023 om alsnog zich te beroepen op art.11 §2, vierde lid door nieuwe bijkomende stukken voor te leggen die dit moeten staven:

“Naar aanleiding van onze brief dd 03.04.2023 verklaarde u dat u slachtoffer bent van intrafamiliaal geweld. In het kader hiervan legde u reeds een aantal documenten voor. Zo legde u een bewijs voor dat u in België klacht indiende tegen uw partner. Onze dienst contacteerde het parket en hieruit bleek dat deze klacht geseponeerd werd omwille van onvoldoende bewijs. Gelieve alle stukken aan onze dienst over te maken die u bezit om uw verklaring dat u slachtoffer bent van intrafamiliaal geweld aan te tonen (vb het vervolg van de klacht die u in Tunesië indiende, medische verslagen, attest van verblijf in een vluchthuis,...)”

Deze werd op 13.09.2023 aan betrokkene overgemaakt via mail.

Op 30.06.2023 hadden wij een eerste document ontvangen. Echter konden wij dit document niet openen en vroegen wij op 06.09.2023 om ons deze documenten opnieuw door te sturen. Deze werden ons opnieuw doorgestuurd op 07.09.2023. Deze mail bevatte exact dezelfde documenten die op 04.09.2023 in 4 verschillende mails werden doorgestuurd. Er werd geen enkel nieuw document meer aangereikt.

Op 13.11.2023 kregen wij een e-loket formulier toegestuurd van betrokkene. Echter werden er geen bijlages toegevoegd. Op 30.01.2024 kreeg onze dienst nieuwe stukken toegestuurd, namelijk:

- Begeleidende brief van de advocaat dd. 12.10.2023;
- 7 ongedateerde foto's om mogelijke verwondingen aan te tonen;

De advocaat haalt aan in zijn schrijven dat de betrokkene ons foto's bezorgd van haar opgelopen verwondingen ingevolge het opgetreden intrafamiliaal geweld. De foto's van betrokkene om mogelijke verwondingen aan te tonen die aan onze dienst werden overgemaakt op 30.01.2024. Deze foto's zijn immers

allemaal ongedateerd en wij kunnen als dienst dus ook niet uitmaken uit welke feiten deze blauwe plekken/gebarsten lippen/wonden aan de voeten/etc. voortkwamen. Door het ontbreken van enige context, zijn wij er ook niet van overtuigd of deze verwondingen werden toegebracht door de referentiepersoon of deze verwondingen überhaupt iets te maken hebben geweld tegenover haar. Deze stukken beschouwen wij allerm minst als doorslaggevende bewijzen om te concluderen dat betrokkene effectief het slachtoffer is van daden van intrafamiliaal geweld van de referentiepersoon

Daarnaast wijst de advocaat dat de Familierechtbank te Antwerpen dd. 12.01.2023 heeft gelet op de opgeworpen bezorgdheden evenwel bij vonnis gewezen op 12 januari 2023 een politioneel sociaal onderzoek bevelen om een objectief beeld te krijgen van de situatie tussen partijen. Echter hebben wij tot op heden geen verder bewijs van dit politioneel sociaal onderzoek mogen ontvangen. Onze dienst kan er dus ook niet vanuit gaan dat deze effectief werd opgestart en wat het uiteindelijke resultaat hiervan is. Betrokkene hield ons hiervan niet op de hoogte met nieuwe bewijsstukken.

In het vonnis staat vermeld dat er ernstige vermoedens zijn over intrafamiliaal geweld, aangezien deze medisch attest en foto's verwondingen. Echter kunnen wij dit niet staven met bewijsstukken. Wij werden niet in het bezit gesteld van deze info. Wij werden in het bezit gesteld van 7 ongedateerde foto's die voor onze dienst geen intrafamiliaal geweld aantonen. Daarnaast werd een vertaalde versie van het medisch attest doorgestuurd die ze in Tunesië heeft laten opmaken. Wat betreft de vertaling hebben wij geen twijfels dat de vertaling correct gebeurd is aangezien dit gebeurde door een beëdigd vertaler. In dit attest wordt verklaard dat betrokkene slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld van haar echtgenoot genaamd M. A. (...). Het is voor onze dienst niet duidelijk wie M. A. (...) is én welke familiale banden ze heeft met deze persoon. Betrokkene heeft destijds een procedure gezinshereniging opgestart in functie van haar toenmalige echtgenoot de heer E. F. K. (...). Aangezien de referentiepersoon niet wordt genoemd als dader en de echtgenoot van betrokkene, kunnen wij hier geen rekening mee houden.

Wat betreft de klacht die betrokkene in Tunesië heeft ingediend in de vorm van een proces-verbaal, hebben wij geen twijfels dat de vertaling correct gebeurd aangezien deze werd vertaald door een beëdigd vertaler. Echter hebben wij nooit het authentieke document ontvangen van de klacht betreffende slagen en verwondingen, voorgebracht bij de rechtbank van eerste aanleg in Tunesië. Zonder de authentieke PV's én medisch attesten kunnen wij geen uitsluitel geven over de vertaalde versies in hoeverre deze authentiek zijn. Bij gevolg kunnen wij geen rekening houden met deze voorgelegde documenten om effectief na te gaan of betrokkene al dan niet slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld.

Tot op heden werden er geen bijkomende documenten meer voorgelegd.

Concluderend kunnen we stellen dat betrokkene wel verklaart dat ze slachtoffer is van intrafamiliaal geweld maar dat ze dit niet voldoende kan aantonen. Ze toont enkel aan dat er relationele problemen zijn. Relationele problemen kunnen echter niet gezien worden als intrafamiliaal geweld. Hierdoor kan ze zich niet beroepen op artikel 11§2, vierde alinea.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 19.11.2020, dat is minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art.11, §2. Nergens in het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon blijkt nergens uit de voorgelegde documenten dat betrokkene betwist niet meer samen te zijn met de heer E. F. K. (...). Het koppel heeft 1 gezamenlijk kind, E. F. Y. (...) °2021. In de meest recente omgangsregeling dd. 23.01.2023 lezen wij dat betrokkene en referentiepersoon gezamenlijk het ouderlijk gezag zullen uitoefenen over hun gezamenlijk kind. De omgangsregeling geeft niet aan op welk adres het kind moet ingeschreven staan. De ouders hebben dus evenveel rechten om hun kind te zien. Door betrokkene wordt niet duidelijk noch aannemelijk gemaakt in welke mate het 'hoger belang van het kind' zou worden geschaad door onze beslissing om haar verblijfsmachtiging in te trekken. Het feit dat zij het ouderlijk gezag deelt met de referentiepersoon omtrent hun gezamenlijke kind betekent niet dat betrokkene op basis hiervan kan worden gemachtigd tot verblijf op basis van gezinshereniging artikel 10 in functie van de referentiepersoon. Gezien de ouders het gezag delen; is het dus aannemelijk dat betrokkene zich naar het buitenland wenst te begeven om van daaruit een nieuwe aanvraag in te dienen. In tussentijd kan de referentiepersoon instaan voor de zorgen voor hun kind totdat betrokkene haar verblijf hier in regel heeft gesteld.

Van andere familiale banden hier in België heeft betrokkene ook niets voorgelegd. Zij heeft zelfs in het proces verbaal verklaart dat ze geen enkel netwerk heeft in België.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat haar zoon in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien zij dat wenst) in nauw contact te blijven met haar zoon. Er wordt dus niet beweerd dat betrokkene absoluut geen band meer heeft met haar kind, integendeel. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de relatie tussen haar en haar kind voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Het feit dat betrokkene haar minderjarige zoon een geldige verblijfskaart heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf en ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Let wel: kind is echter op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om zijn moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen. Bijgevolg is het geen verplichting dat het kind zijn vertrouwde omgeving zou moeten verlaten. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten. Indien zij wilt, kan zij een machtiging tot verblijf aanvragen op basis van een andere procedure en moet dan ook de hiervoor in wet bepaalde procedure volgen. In afwachting kunnen zij contact en de gezinsband onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Onze dienst concludeert dat –op basis van de voorgelegde stukken en de voor onze dienst beschikbare informatie- de veiligheid en het emotionele welzijn van het kind niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een verblijfsaanvraag in te dienen via de wet voorziene procedure.

De voorgelegde loonfiches, alsook het arbeidscontract tonen aan dat betrokkene wenst in te staan voor haar eigen levensonderhoud en dat van haar kind. Een tewerkstelling (of de wens tot werken) is niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst of in een ander land waar ze verblijfsrecht heeft op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling (zoals ze eerder al had aangegeven) dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

Een cursus maatschappelijke oriëntatie én Nederlandse lessen volgen, tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Deze aangeleverde bewijzen inzake inburgering zijn minimale (en in sommige gevallen verplichte) inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Ook het attest van aansluiting bij van de mutualiteit, het huurcontract met bijhorend registratiebewijs, een blanco bewijs van goed gedrag en zeden en een attest van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon geniet, zijn geen bewijzen van bijzondere integratie of doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Het PV met notitienummer AN.43.LB.079115/2022 dd. 15.07.2022 in verband met gewone diefstal is voor onze dienst ook geen bewijs dat betrokkene slachtoffer was van intrafamiliaal geweld. Hierdoor wordt er met dit PV ook geen afbreuk gedaan aan onze vaststelling.

In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd, ondanks duidelijk gestipuleerd in onze instructies dd. 03.04.2023 en 06.09.2023. Gezien de duur van verblijf in België minder dan 5 jaar is, is het niet aannemelijk dat betrokkene geen culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen. De voorgelegde attesten van inburgering op naam van betrokkene geven niet aan dat zij een bijzondere band heeft met België. Dit is geen bewijs van bijzondere integratie in het Rijk, maar een minimale (en zelfs in veel gevallen verplichte) inspanning die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Geen enkele van de aangebrachte documenten wijst op een bijzonder band of integratie in België. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom zij niet meer zou kunnen aarden op een andere plek en/of in het land van herkomst. Gezien haar leeftijd is het volgens onze dienst mogelijk dat zij in staat is om ergens anders een leven op te bouwen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), op de volgende gronden:

"Voorts schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

In het kader van de intrekking van het verblijf heeft verwerende partij geenszins de waarde gehecht aan de bescherming van het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM stelt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De begrippen gezinsleven en privéleven worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. Het zijn autonome begrippen, en dienen onafhankelijk van het nationaal recht geïnterpreteerd te worden. Bij gevolg is de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Deze verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties. Ze zijn dus niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83). Ook diverse arresten van EHRM bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden.

Voorts moet "onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de fair balance-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106)." (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016). Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoekster.

Bij het beoordelen van artikel 8 EVRM moet dus een evenredigheidsafweging gebeuren.

Uw Raad oordeelde in haar arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014 o.a. het volgende:

"Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM. Als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Ook is Uw Raad van mening dat bij het uitvoeren van de belangenafweging onder artikel 8 EVRM een belangrijk gewicht moet toegekend worden aan het hoger belang van het kind. De bevoegde overheden

moeten de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een verblijfs- of verwijderingsmaatregel ten aanzien van een ouder beoordelen om daadwerkelijke bescherming en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die erdoor rechtstreeks worden getroffen. (RvV, 7 december 2021, nr. 265.069)

In casu was de Dienst Vreemdelingenzaken er dus toe gehouden een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een positieve verplichting op haar rust om verzoekster toe te laten zijn privé- en familie- en gezinsleven op het Belgisch grondgebied te handhaven en ontwikkelen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een redelijke belangenafweging werd gemaakt, rekening houdend met allé elementen van verzoekers individuele situatie.

Er kan conform art. 8 EVRM onmogelijk van haar verwacht worden dat zij haar zoon in België achterlaat of dat zij haar zoon meeneemt naar het land van herkomst. Uit aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar gezin.

DVZ gaat in tegen de door Familierechtbank opgelegde verblijfsregeling. Het kind verblijft hoofdzakelijk bij moeder. Als administratieve overheid kan de Dienst Vreemdelingenzaken het gezag van gewijsde van de gerechtelijke beslissingen niet naast zich neerleggen en in strijd daarmee anders oordelen.

Verzoekster heeft een minderjarig kind in België die zij niet mee kan nemen naar het land van herkomst.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing verzoekster ertoe dwingt om het Belgisch grondgebied te verlaten. Bijgevolg zorgt de bestreden beslissing voor een ernstig verstoring van de banden met haar zoon. Dat zal ook negatieve effect hebben het welzijn van het kind en brengt het in gevaar.

Er is aldus een beschermen waardig gezinsleven voorhanden, de bestreden beslissing heeft daar geen rekening mee gehouden.

Dat verwerende partij nog steeds tot redelijkheid en proportionaliteit gehouden is.

Dat verweerder de gezinssituatie verkeerd heeft ingeschat en een minstens disproportionele beslissing heeft genomen.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Bestreden beslissing schendt het hoger belang van het kind, daarmee gepaard gaand artikelen 3, 6 en 9 Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het EU Handvest, Artikel 2, lid 1, van die richtlijn 2008/115, artikel 22bis Grondwet

Bij beslissingen om het verblijfsrecht te beëindigen dient de overheid rekening te houden met de belangen van het kind. De belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase. Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Kinderen hebben het recht zich te ontplooiën en te ontwikkelen.

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Het spreekt voor zich dat verzoekster onmogelijk haar kind van amper 3 jaar kan achterlaten in België. Het wegtrekken van verzoekster zou té zware en zelf onoverkomelijke impact hebben op het leven van haar zoon.

Zo worden de rechten van het kind ook gewaarborgd door artikel 3 IVK en artikel 24 van het EU Handvest.

Artikel 3 IVRK bepaalt:

«Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. »

Aldus moet het belang van het kind de eerste overweging zijn bij allé handelingen betreffende kinderen.

Volgens het VN Kinderrechten comité houdt dit in:

- Een materieel recht voor het kind, namelijk om zijn belangen in overweging te nemen;
- Een interpretatief rechtsbeginsel en een procedure regel. Dit betekent dat het beginsel van het belang van het kind als een onderzoek plicht dient opgevat te worden. (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14)

Dit beginsel omvat twee aspecten, namelijk (1) het behouden van eenheid van het gezin, en (2) het welzijn van het kind.

Overeenkomstig artikel 9 IVRK zijn de Staten verplicht te waarborgen dat kinderen niet tegen hun wil van hun ouders worde gescheiden. Kinderen en ouders mogen niet van elkaar worden gescheiden, tenzij een scheiding in het belang is van het kind en volgens de vastgestelde procedures gebeurt.

Op grond van artikel 374 BW hebben ouders het recht om op geregelde tijdstippen contact met hun kind te onderhouden.

Artikel 24 van het EU Handvest stelt:

"Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Aldus heeft elk kind het recht op persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders.

De overwegingen 22 en 24 van richtlijn 2008/115 dat:

"(22) Overeenkomstig het Verdrag van 1989 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden [, ondertekend te Rome op 4 november 1950,] dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen.

...

(24) In deze richtlijn warden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het [Handvest] worden erkend."

Artikel 2, lid 1, van die richtlijn stelt dat de richtlijn van toepassing is op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.

Inzake stelt artikel 5 van die richtlijn als volgt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten [terdege] rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

De Terugkeerrichtlijn legt de verplichting op rekening te houden met het familie- en gezinsleven bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit. Uit deze richtlijn volgt ook de verplichting om rekening te houden met het belang van het kind, ook al is het betrokken besluit niet tegen dat kind gericht.

Ook de Belgische Grondwet waarborgt het belang van het kind bij het nemen van de beslissingen die het kind aangaan. Zo stelt artikel 22bis Grondwet het volgende:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

*Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.
Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.*

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Het kind is geboren en getogen in België en heeft verblijfsrecht van België. Dit artikel is dan ook van toepassing.

Voorts stelt artikel 74/13 Vreemdelingenwet het volgende (eigen nadruk):

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De bestreden beslissing is zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, maar stelt wel dat verzoekster terug moet keren naar Tunesië en niet verplicht is om haar kind mee te nemen, en stelt dat de contacten met het kind kunnen verlopen via moderne communicatiemiddelen.

Inzake stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds dat:

"Dans les affaires touchant la via familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irréversibles sur les relations entre l'enfant et le parent que ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (IgnaccoloZenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-1 voir aussi mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 488206/99, §74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)."

Vrije vertaling:

"in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding tot zijn ouder"

De zoon is maar 3 jaar oud, het verbreken van de omgangsregeling kan onomkeerbare gevolgen hebben voor de relatie tussen hem en verzoekster.

In datzelfde arrest stelt RvV ook als volgt:

"Wat betreft de belangenafweging die door de gemachtigde in de bestreden beslissing werd gedaan, kan de Raad om de supra aangehaalde redenen prima facie niet volgen dat de gemachtigde op gedegen wijze rekening heeft gehouden met de in België verblijvende minderjarige kinderen en daarbij voldoende belang heeft gehecht aan hun hoger belang, hetgeen een belangrijk aspect is dat binnen het kader van artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht. Verweerder heeft een punt dat ook de laatste aanvraag op grond van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 4 mei 2021. Deze beslissing heeft verzoeker wel aangevochten, doch er blijkt uit het arrest nr. 260 664 van 14 September 2021 dat het beroep werd verworpen om de enkele reden dat verzoeker noch is verschenen, noch werd vertegenwoordigd ter zitting.

Waar verweerder stelt dat uit niets blijkt dat de kinderen eventueel samen met hun moeder verzoeker niet zouden kunnen vergezellen of opzoeken in Armenië voor de duur van de tijdelijke verwijdering, moet opnieuw aangestipt worden dat gezien het opgelegde inreisverbod dat tijdelijk karakter een lange période betreft ondanks de mogelijkheid die de gemachtigde in de beslissing aanhaalt om een verzoek tot opschorting of opheffing in te dienen van het inreisverbod, na twee derde van de duur ervan. Verder is het betoog van verweerder veeleer tegenstrijdig door enerzijds te stellen dat de kinderen hun vader kunnen vergezellen gedurende de "tijdelijke" verwijdering en anderzijds erop te wijzen dat de beslissing hen niet verplicht in Armenië school te lopen. Verweerder heeft een punt dat de beslissing de kinderen stricto sensu niet verplicht naar Armenië te gaan, maar indien de kinderen hun gezinsleven met hun vader zouden willen verder zetten op een effectieve wijze, zou dit prima facie wel inhouden dat zij zouden moeten school lopen in Armenië.

Verder kan verweerder wel gevolgd worden dat verzoeker mede zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij zich bevindt en er dan ook zelf de gevolgen voor moet dragen, echter hiermee houdt verweerder geen rekening met het hoger belang van de kinderen die zelf daarin geen verantwoordelijkheid dragen.

Anders dan verweerder aanvoert, kan de Raad - gezien prima facie wel moet worden aangenomen dat verzoeker affectieve en financiële banden met zijn kinderen heeft onderhouden, ondanks het niet samenwonen met zijn kinderen- , niet volgen dat in casu de gebeurlijke impact van de bestreden beslissing

op het aangevoerde gezinsleven hoe dan ook beperkt moet worden geacht." (RvV, nr. 285 609 van 1 maart 2023)

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds bevestigd dat het hoger belang van het kind steeds beschouwd moet worden als de primaire overweging bij het beëindigen van het verblijfsrecht van de ouder. (RvV, 7 december 2021)

De bestreden beslissing is in strijd met het hoger belang van het kind en met de hierboven vermelde artikelen."

2.2. De verwerende partij repliceert daarop als volgt in haar nota:

"Betreffende de vermeende schending van art. 8 EVRM laat verweerder gelden dat art. 8 EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving.

Het feit dat verzoekster een kind heeft met de referentiepersoon die hier in België woont, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Afgezien van het feit dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel en als dusdanig dan ook geen scheiding van de verzoekende partij en haar kind tot gevolg kan hebben, toont verzoekster bovendien niet met concrete gegevens aan dat haar zoon in een dermate kwetsbare situatie verkeert waarbij de aanwezigheid van verzoekster te allen tijde van elementair belang zou zijn.

Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg, zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook terecht wordt benadrukt.

Inzake werd dit ook uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat haar zoon in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien zij dat wenst) in nauw contact te blijven met haar zoon. Er wordt dus niet beweerd dat betrokkene absoluut geen band meer heeft met haar kind, integendeel. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de relatie tussen

haar en haar kind voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Het feit dat betrokkene haar minderjarige zoon een geldige verblijfskaart heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf en ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.”

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, hetgeen des te meer klemmt nu de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De betreffende beslissing houdt in dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 10 Vreemdelingenwet. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar kind wordt gescheiden.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen bevel om het grondgebied te verlaten. Niets houdt verzoekster tegen een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van een andere procedure. In de tussentijd kan zij haar contacten en gezinsband onderhouden met haar minderjarige kind in het Rijk.

Terwijl gedurende een eventuele beperkte periode van tijdelijke scheiding ook nauw contact kan worden onderhouden via moderne communicatiekanalen.

(...)

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk (R.v.V. nr. 54.778 dd. 24.01.2011).”

2.3. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de immigratiecontrole. De inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden nagegaan of de inmenging ook voldoet aan de laatste voorwaarde, de proportionaliteit. Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Een weerspiegeling van de vereiste belangenafweging is terug te vinden in artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, krachtens dewelke de verwerende partij rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoekster betoogt dat onmogelijk van haar kan verwacht worden dat zij haar zoon in België achterlaat of dat zij haar zoon meeneemt naar het land van herkomst. Zij acht het verder kennelijk onredelijk om te oordelen dat zij haar kind hier kan achterlaten, ondanks het feit dat hij minderjarig is en pas in 2021 werd geboren, zodat de opvoeding en zorg in de nabijheid onmogelijk kan worden vervangen door het onderhouden van contacten al die niet via moderne communicatiemiddelen, en dit terwijl zij het ouderlijk gezag gezamenlijk met de ex-partner uitoefent.

De verwerende partij stelt dat het bestaan van het gezinsleven wel degelijk wordt aangenomen.

De Raad wijst erop dat artikel 11, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat *“de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling [...] niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven”* en dat zij daarbij, luidens het vijfde lid, onder meer rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon. Deze bepalingen geven de verwerende partij dus een zeer ruime discretionaire bevoegdheid om te oordelen of het al dan niet opportuun is om over te gaan tot het nemen van een beëindigingsbeslissing. Het is dan ook aan de verwerende partij om de bestaande feitelijke situatie van de verzoekster hierbij in rekening te nemen, en om concreet te beoordelen of de niet-betwiste gegevens die eigen zijn aan haar geval al dan niet verantwoorden dat het verblijf in België kan worden verder gezet. Een zorgvuldig bestuur vereist dat daarbij niet enkel rekening wordt gehouden met de elementen die door verzoekster worden voorgelegd maar ook met elementen die reeds door het bestuur gekend zijn en niet betwistbaar zijn.

In casu moet worden vastgesteld dat het bestuur de situatie van verzoekster kent: *“Het koppel heeft 1 gezamenlijk kind, (...) °2021. In de meest recente omgangsregeling dd. 23.01.2023 lezen wij dat betrokkene en referentiepersoon gezamenlijk het ouderlijk gezag zullen uitoefenen over hun gezamenlijk kind.”*

De verwerende partij heeft dus zelf vastgesteld dat het kind minderjarig is en dat het kind op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing hoogstens 3 jaar oud was. Zij wijst er evenwel op dat door verzoekster niet duidelijk noch aannemelijk wordt gemaakt in welke mate het hoger belang van het kind zou worden geschaad door de bestreden beslissing om haar verblijfsmachtiging in te trekken: *“Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat haar zoon in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. (...) Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de relatie tussen haar en haar kind voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen.”*

Echter, door te oordelen dat de band van verzoekster met haar kind niet van die aard is dat ze een beëindiging van haar verblijfsmachtiging in de weg zou staan omdat ze hierover geen toelichting heeft gegeven, vereist de verwerende partij in wezen dat verzoekster de afhankelijkheidsband van haar minderjarige kind zou aantonen, terwijl de twee ouders het gezag over dit kind hebben en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze wordt vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige en zijn ouder. Uit de bestreden beslissing blijken geen elementen die dit vermoeden kunnen weerleggen. Het getuigt dan ook van een onzorgvuldige besluitvorming om te stellen dat doordat de aard en de hechtheid van de gezinsband niet wordt toegelicht verzoekster klaarblijkelijk deze band niet van die aard beschouwt dat het een beëindiging van haar verblijfsmachtiging in de weg zou staan. Immers, de belangenafweging is gestoeld op het impliciete doch zekere standpunt van de verwerende partij dat verzoekster de afhankelijkheidsband

van haar minderjarig kind expliciet had moeten aantonen, terwijl die wordt vermoed en uit de bestreden beslissing geen tegenindicaties voorliggen. De argumenten van de verwerende partij in haar nota doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.4. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2024 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftientig door:

M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC